

دولت پوشالی، دستفروشان تهیدست را هم آرام نمی گذارد

افزایش روز افزون دستفروشان در افغانستان مخصوصاً شهر کابل، بالاخره غضب و خشم دولت پوشالی را برانگیخت. در حال حاضر بیش از یک میلیون دستفروش در کشور ما ازین طریق امرار معیشت می نمایند که از جمله نیم میلیون آن در شهر کابل تحت سخت ترین شرایط مصروف دستفروشی می باشند. دستفروش ها زحمتکشان تهیدستی اند که جز فروش نیرو و انرژی شان، حتی سرمایه ناچیزی برای خرید کالاهایی که می فروشند، در اختیار ندارند. این دستفروش ها از خانواده های نادار و تهیدست کشور می آیند که کودکان نیز مشمول آن هستند؛ کودکانی که نان آوران خانواده های شان را در جنگ به شدت ارتجاعی و استعماری کنونی از دست داده اند.

یکی از پیامدهای شوم اشغال کشور ما توسط امپریالیست های خونخوار، فقر و ناداری مزمن کنونی در کشور است. جنایات امپریالیست های غربی، دولت پوشالی و طالبان فاشیست در روستاها سبب کشتادن میلیون ها تن به شهرها شده است؛ شهرهایی که در آن فقر و تهیدستی بیداد می کند و توده های ستمدیده ما زندگی فلاکتبار و برزخی شان را در آن با تلخی سپری می کنند.

دستفروشی، یکی از پیشه هایی است که نیروی بیکار مخصوصاً زحمتکشان در شهرهای افغانستان به آن رو آورده اند. این زحمتکشان، چنانچه گفته شد، پولی برای خرید امتعه و کالا در بساط ندارند، بلکه تمام اموال شان را از مغازه های بزرگ و یا شرکت های خدماتی به شکل امانت می گیرند و پس از فروش، قسمتی از درآمد شان را به مالکان مغازه ها و شرکت ها تحویل می دهند. توهین، تحقیر، لت و کوب پولیس، سیلی کاری ترافیک، آزار و اذیت کارمندان «امنیت ملی»، گرد و خاک و آفتاب سوزان و زمستان سرد را این برزخیان روی زمین متحمل می شوند تا لقمه نانی بدست بیاورند، ولی عاید اصلی به کیسه ثروتمندان ریخته می شود.

با وجودی که دستفروشان با هزار مشقت و رنج، امرار معیشت می نمایند، روزنامه ارتجاعی هشت صبح که جارچی رسانه ای سیاستهای استعماری امریکا است، زندگی مشقتبار و دردناک دستفروشان را با تیتراژ «صاحبان اصلی بازار» جار زده، خود را به پای دلالتان تجاری و صنعتی انداخته، این انسان های زحمتکش را مخمل نظم شهر، بندش جاده های عمومی روی ترافیک، باعث تولید بیش از حد کثافات دانسته و آنان را فراریان مالیاتی نیز می نامد.

«هشت صبح» می نویسد که دستفروشان کابل روزانه بیش از 1.4 میلیون دالر خرید و فروش دارند که هیچ گونه مالیه به دولت نمی پردازند. همین گونه خان جان الکوزی این انسان بی سواد و جاهل که زمانی چتلی خور سوسیال امپریالیسم شوروی بود و اینک یکی از دلالتان تجاری و صنعتی افغانستان که سنگ دفاع از منافع سکتور خصوصی و بورژوازی کمپرادور را بر سینه می زند، بر دستفروشان خشمگین است و فریاد سر می دهد؛ باوجودی که بسیاری از خرید و فروش ها در بازار توسط دستفروشان صورت می گیرد، اما مالیه نمی پردازد و این اقتصاد کشور را ضربه می زند و باید از نظر قانون، مالیه پردازند.

این دلال، نماینده واقعی طبقه خود است. او خوب می داند که دولت پوشالی چگونه مالیه شرکت های هوایی و شرکت های نوشابه های غیر الکولی ... را معاف می کند، چگونه بیش از 40 میلیون دالر به فرمان شخص حامد کرزی برای دزدان و چپاولگران کابل بانک (حصین فهیم، محمود کرزی و دیگران) بخشیده می شود، چگونه ظاهر قدیر بیش از 250 میلیون دالر مالیه دولت را

نمی پردازد و غیره، اما چون منافعی با زحمتکشان در تناقض قرار دارد، از اینرو از دولت پوشالی اش می خواهد تا از طیف وسیع زحمتکشان که مصروف دستفروشی هستند و روزانه از دو صد تا سه صد افغانی عاید دارند، مالیه بگیرد.

شاروالی کابل ظاهراً با اکت و ادای مسئولیت پذیری در قبال دستفروشان با پول سازمان ملل متحد نشستی برگزار می کند و بر اجرای «قانون» تأکید می ورزد و این دهن کجی اجرای «قانون» تا جایی پیش می رود که البرو ریدر گوس رییس اداره انکشافی سازمان ملل متحد در افغانستان هم از «حمایت از قانون و آوردن امنیت برای شهروندان افغانستان» صحبت می کند!!

شاروالی کابل قباحت اجرای «قانون» را تا سطح مطرح کردن بحث «استثمار» به افتضاح می کشاند. معین خدماتی شاروالی کابل ضمن اینکه می گوید که «اکثریت دستفروشان خود سرمایه ندارند و بالای سرمایه دیگران کار می کنند» تأکید می ورزد که «نبود قانون برای دستفروشان زمینه را برای استثمار آنها مساعد می سازد» و به این گونه می خواهد برای این زحمتکشان که نه سرمایه دارند و نه هم ملکیتی، بر همان کراچی ایکه در اختیار دارند، «قانون»ی بسازد که بر پایه «استثمار» استوار نباشد!!

قوانین افغانستان، قوانین استعماری و به سود غارتگران و چپاولگران و طبقات حاکمه است که در شمایل دولت پوشالی تبارز پیدا می کند. هر فردی که خواهان اجرای این قوانین بر زحمتکشان افغانستان باشد، جزئی از خدمتگذاران استعمارگران و دولت پوشالی به شمار می رود. وقتی مسوولین شاروالی کابل از «قانون»، آنهم «قانون»ی که از «استثمار» دستفروشان جلوگیری کند، صحبت می نماید، جز اینکه بر زخم ها و جراحت های مردم به ویژه دستفروشان نمک بپاشد، چیز دیگری انجام نمی دهد. «قانون» ساختن برای دستفروشان به منظور جلوگیری از «استثمار» در کشوری که مستعمره امپریالیست های غربی است و استعمار پنجه های خونین خود را بر جگر گاه خلق ما عمیق فرو برده است، جز حيله و تزویر دولت پوشالی جهت خوار ساختن، در بدر ساختن و بدبخت ساختن دستفروشان پیامد دیگری ندارد.

با وجودی که قبلاً نیز دستفروشان از طرف وزارت امور داخله دولت پوشالی مورد حمله قرار گرفتند و کراچی های آنان جمعآوری شد، اما اینک دیده می شود که دولت پوشالی حمله سیستماتیک و «قانونی» خود را با حمایت «سازمان ملل متحد» رویدست گرفته تا این یک میلیون انسان تهیدست را به پرتگاه فقر بیشتر و گودال بیکاری پرتاب کند. سازمان انقلابی افغانستان منحیت مدافع زحمتکشان افغانستان حمایت قاطع خود را از این زحمتکشان تهیدست اعلام نموده و دفاع از آنان را وظیفه خود می داند.

**مرگ بر امپریالیزم
در راه سوسیالیزم، به پیش!**

سازمان انقلابی افغانستان

24 سرطان 1392